

UBL: BKNOOG 472

ASSCHERPOESTER.

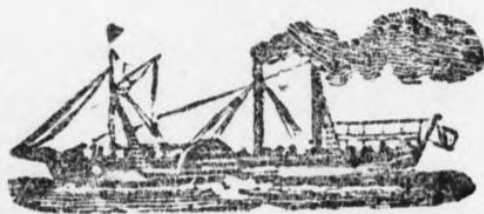
EENE VERTELLING VAN MOEDER DE GANS.

Op Rijk gebragt,

DOOR

S. J. T. VAN DEN BERG.

Met 4 gekleurde Plaatjes.

472

AMSTERDAM. — D. ALLART.

Boekenvogel
472

18472

ASSCHEPOESTER,

EENE VERTELLING VAN MOEDER DE GANS.

Op Rijm gebracht,

DOOR

S. J. T. VAN DEN BERG.

Met 4 gekleurde Plaatjes.

AMSTERDAM. — D. ALLART.

ASSCHEPOETSTER.

Asschepoester, had een vader,
Dat een rijke nabob was,
Ja, tot in de verste landen,
Bragt men zijnen naam te pas.
Als van schatten werd gesproken,
Overal was hij beroemd.
(Want op aard zijn wijs en deugdzaam,
Die men miljoennairen noemt.)
Maar in dien onnoembre schatten,
Lag voor hem geen waar geluk,
Want hem troffen felle smarten,
Zielenleed en zorg en druk:
Zijn beminnelijke gade,
Werd hem van het hart gescheurd,
Asschepoetsters lieve moeder,
Waarom hij lang heeft getreurd.

Eindelijk vond hij weer eene Dame,
Waarmee hij in 't huwlijk trad,
En waarin, zoo 't hart zich vleide,
Hij voor 't kind een moeder had,

MU. DER NED.
LETTERKUNDE
TE LEIDEN

Maar helaas ! die arme dochter,
 — Ging het eerst ook taamlijk wel,
 Toen er meerdere kindren kwamen.
 Werd het leven haar een bel :
 Zusters, trotsch en zeer hovaardig ;
 Moeder aan haar kroost gehecht.
 Schenen haar om strijd te plagen,
 Ja, zij had het weeslijk slecht ;
 En wat ook den vader trachtte,
 Ter verzachting van dat lot,
 Later werd dan de arme zuster,
 Nog op erger wijs bespot.
 Alle zaken moest ze in huis doen,
 Ja men hield expres geen meid,
 Liet haar schrobben, liet haar schuren,
 Zelfs veel meer onreinigheid :
 Als er asch was op te scheppen,
 Werd het haar op toon gelast,
 En den naam van Asschepoester
 Daarbij op haar toegepast.
 Was er bal soms of komedie.
 Of was er een mooi concert,
 Weet dat nimmer Asschepoester,
 Op zoo'n plaats gevonden werd ;
 Neen zij moest haar zuster helpen,
 En het huislijk werk dan doen,
 Werd geboden op te passen,
 Mogt niet eens in 't paviljoen,
 Maar moest in de keuken blijven,
 Opdat niemand haar zou zien.

En ook niet wat wij den Schepper,
 Ons, in de natuur zien biën.
 En toch was zij nooit gramstorig,
 Altijd tot hun hulp gereed,
 Streek en plooide voor hun beiden,
 Maakte hoed en muts en kleed
 Om op feesten te verschijnen,
 Lijdzzaam bleef zij overal,
 Want zij dacht aan moeders woord :
 „Dat zoo ligt uit ongeval,
 „Grievend leed en druk en kommer,
 „Vaak het heil geboren wordt.“
 Maar ons oog en 't schranderst oordeel,
 En vernuft schiet hier te kort,
 Hooger macht die 't al doet leven,
 't Kwade weer ten goede schikt ;
 't Is dien magt mijn lieve kindren,
 Waarin nooit den stervling blikk.
 Wat den mensch daarin wil weten ;
 Zeker is 't dat hij slechts gist,
 En vaak zal hem de uitkomst leeren,
 Dat de meening heeft gemist.

Dan terug tot Asschepoester,
 't Meisje, lief en teer en schoon,
 Die hoewel zij veel ontbeerde,
 Rijp werd voor een vorstentroon.

In de rijkstad waar men woonde,
 Hield een fiere prins zijn hof,

En geloof mij als hij feest gaf,
 Dat het alles overtrof.
 Eens dat hij een bal zou geven.
 Waarop d' adel werd verzocht.

Noodde men ook deze zusters,
 Dure zijde werd gekocht,
 Voor hun Balkostuums te maken,
 Die omzet met echte kant,
 Sierlijk werden, en nog verder,
 Fijne paarden, diamant,
 Alles van het eerste water,
 Uitgedost en opgetooid.
 Groet men spottend Asschepoetster.
 Wjl een lach het wezen plooit.

Ook nog jong en voor 't genieten,
 Ontviel aan haar oog een traan,
 Was verdrietig en riep moedloos,
 »Nooit heb ik hun iets misdaan!
 Maar het was of moeders woorden,
 Duidlijk klonken in haar oor:
 »Lieve kind, vertrouw de Godheid,
 »Eens vindt uwe beê gehoor.»
 En wjl zij zoo zit te peinzen,
 Komt haar goede peetemoe,
 En zegt, »Hoe, zit gij te huilen,
 »Dit is onverstandig, foei!
 »Zoudt gij ook naar 't feest toe willen.
 »Zeg het vrij mij, hebt ge lust?
 »Dan weet gij dat ik kan toovren,
 »Kom, zegt het mij maar, gerust.»
 En ze hoeft niet eens te spreken,
 Peetemoei die ziet zeer goed,
 Dat zij gaarne heen zou willen,

En dus aan het toovren moet.
 Zij zegt: „vlug mijn lieve nichtje,
 „Haal mij daadlijk een pompoen,
 „Ik zal er een koets van maken,

„Waarmee gij uw togt zult doen,
 „En breng mij ook even spoedig,
 „Uit den hof die muizenval
 „Want de zes die er in zitten,
 „Vindt ik juist een goed getal,
 „Om uw paarden van te maken,
 „In een fijn en net gareel.
 „Breng mij ook de val, die groote,
 „Zij staat bij dat bloempricël.
 „Breng haar want daarin zijn ratten;
 „'k Vorm er een tot uw koetsier,
 „Een tot stalknecht, een tot voorpost,
 „En dan een tot palfrenier.“
 En als was ze een haas of kinde,
 Zoo snel werd het uitgevoerd;
 En ons peetje had maar even,
 't Een en ander aangeroord,
 Of 't was alles stipt in order.
 Neen geen Bamberg die 't zoo kon,
 Ook geen Bosco; van hun tweeën,
 Wed ik dat zij 't verre won.
 't Ruim portier dat wordt geopend,
 Maar ze zegt tot peetemoê,
 „Zie me jurk en zie me rokken,
 „Zoo kan ik naar 't bal niet toe,
 En nu zonder iets te zeggen,
 Staat zij daadlijk fraai gekleed,
 Vorstlijk, zoo er staat geschreven;
 Een dus haast ten togt gereed,
 Komt een kapsel vol met paarlen,

En dit siert haar maagdlijk hoofd ;
Krijgt op 't laatst twee glazen muiltjes,
Wier glans, nooit weer is gedooft.

Hoor 't bevel : »mijn goede nichtje.
»Denk om 't uur van middernacht,
»En verlaat dan fluks de feestzaal,
»Want dan wijkt en praal en pracht.»

Met die les op 't bal gekomen,
Waar een elk haar gade slaat,
Daar kleedij en kostbaarheden,
Pasten aan een konings staat,
Ook sprak jalousie mijn kindren,
't Kwaad waardoor men elk benijdt,
Als ze boven ons verheven,
't Hart bezielt met bittren spijt.
En toch moest men haar bewondren
Die ooit regtgeraardheid prees,
Daar zij minzaam was en tevens
Vriendlijkheid aan elk bewees
Men zocht haar zoo prins als graven ;
Maar gedachtig aan haar les,
Weet ze dat zij moet vertrekken,
Andere wordt ze beedlares.

Zij geeft de afscheidsgroet aan allen,
En is weg eer men 't vermoedt
Wijl men wie het was blijft gissen ;
En wel honderd vragen doet,

Zij komt peetemoei bedanken,
Vraagt of zij nog eens mag gaan,
't Was op 's prinsen zijn verzoeken,
Hij had 't aan haar zelf gedaan.

Peetemoei verhoort haar bede.
En als was er niets geschied,
Zat zij stil en ingetogen.

Toen de schel zich hooren liet ;
En men zag hun binnenstuiven
Beiden zwetend van den dans,
Over prins en dame sprekend,
Over majesteit en glans.

Zij zegt : »Ik moet 't voorregt missen,
»Om ook zulke pracht te zien?»
»Kom op morgen, dan is 't weder,
»Gij past goed bij zulke liên.»

Het was feest ten tweede dage.
Asschepoetster kwam er weer.
Met een tooi van nog meer waarde,
En een diamanten veer.
Door de vreugd waar zij in deelde,
Dacht zij niet zoo aan den tijd,
Maar daar hoort zij 't uurwerk spelen,
Voelt alreeds iets tot haar spijt.
En ze ontvlugt zoo zaal als hofstoet,
Gooit en knecht en wacht op zij.
En is naauwelijks even buiten,
Of haar glorie is voorbij.

En door 't al te vele haasten,
 Ontglipt 't eene muiltje haar,
 Maar toch is zij met het tweede,
 Spoedig buiten het gevaar.

Nauw in huis zet zij zich neder,
 En denkt aan den prins en 't feest,
 Maar als zij blik op haar kleeding,
 Heerscht in haar een sombren geest,
 Later komen beide zusters,
 Zij vertellen 't vreemd geval,
 Gissen weer wie 't toch mag wezen,
 Die de ster was van dat bal?
 Was het soms een graaf zijn dochter,
 Van minister of baron
 Of was het een rijksprinsesse?
 't Scheen een schitterende zon!

Weldra stuurt de prins vasallen,
 Heen, — zegt en geeft 't muiltje meê,
 »Wie de weergâ mij kan vinden,
 »Brenkt hier heil geluk en vreê!»

Nu liep men naar alle Dames,
 Maar het past aan geen haar voet?
 Tot men komt bij Asschepoetster.
 Waar men 't zusterpaar ontmoet.
 Beiden passen 't glazen muiltje,
 Maar tot overgroot verdriet,
 Was het al vergeefsche moeite,
 Want kortom het paste niet.

Hierop vraagt nu Asschepoetster,
 Of zij ook eens passen mag,
 En nu schimpt men en men hoont haar,
 Met een schaterend gelach.

En toch ziet men 't haar vergunnen,
 Maar nu ieder dra ontwaart,
 't Past als ware 't aangemeten,
 Ziet zij dat 't verwondring baart,

En nu men zoo staat te kijken,
 Toont zij 't tweede muiltje voort,
 En zegt, »'t past, en zal bewijzen,
 Dit tot 't zelfde paar behoort.
 En hoe nijd en afgunst woedde.
 Hoogmoed in het harte rees,
 Ontstond door hetgeen gebeurde,
 Bij haar zusters schrik en vrees.
 Altoos was zij slecht behandeld,
 Op die omkeer van het lot.
 Zal welligt tot rang haar brengen,
 Ons ten schande en ten spot.

Zie op eens komt peetje binnen,
 Die dit alles had bereid,
 Sprak met fierheid, »neen, nist langer,
 „Zijt gij uw zustren meid!
 Dra bekend in alle wijken,
 Wie zoo 't bal verlaten had —
 Daar zoo prachtvol was verschenen,
 Of zij tonnen gouds bezet;
 Liet de Prins haar voort ontbieden.
 Zij verschijnt, hij vindt haar schoon,
 Neemt haar tot zijn echtgenoot
 Voert haar als vorstin ten troon.

Toen de zusters schuld beleden,
 Waardoor zij het hun vergaf;
 Maakte zij hun Statie-Dames,
 En haar weldoen was hun straf.

Liefde en vriendschap kweekte bloemen,
 Men genoot het zaligst lot,
 Tot aan het graf bleef men haardankbaar,
 En men prees den goeden God!

Gij kunt uit deez' fabel leeren,
 Dat er soms uit duisternis,
 't Helderst zonlicht wordt geboren,
 Wanneer men geduldig is,
 Hoovaardij en trotschheid voeren,
 Ons, waar vaak [vernedering] wacht:
 Daar wie goed is, — lijdzaam] tevens,
 Door de braven wordt geacht!

